

Joan Margarit i Consarnau neix a Sanahüja (Segarra) l'onze de maig de 1938, fill de pare barceloní, arquitecte, i mare de l'Ametlla de Mar, mestre. Els pares es casaren al 1936 a Barcelona però la guerra civil els obligà a traslladar-se a Sanahuja, a casa de l'àvia paterna, lloc on va néixer.

Acabada la guerra, la família, benestant, canvià de domicili moltes vegades, al 1954 es traslladà a les illes Canàries, tot i que ell passà els cursos acadèmics d'arquitectura a Barcelona on residirà fins al 1961. A l'any següent, coneix Mariona Ribalta amb qui es casa i tindrà quatre fills, 3 noies i un noi.

Donat a conèixer com a poeta en castellà entre el 1963-65, Cantos de la coral de un hombre solo (1963), Domestico nació (1965), i després d'un llarg parèntesi de deu anys Crónica (1975), Predicción para un hombre bárbaro (1979), fins que traduí Estimada Marta de Miquel Martí i Pol. A partir del 1980, s'inicia la seva obra poètica en català.

La família viu a Sant Just Desvern des de 1975, on comparteix l'estudi d'arquitectura amb Carles Buxadé, amic i soci des del 1980. A partir de L'ombra de l'altre mar (1981) i Vell malentès (1981) premi crítica el mateix any, aprofundeix en les seves arrels personals. Cants d'Hekatonim de Tifundis (1982) premi Miquel de Palol (1981), El passat i la joia (1982) Raquel (1983) La fosca melangia de Robinson Crusoe (1983). Els seus poemes: de veu interior, reflexius, rics d'abstracció i símbols, poesia fidel als records i meditativa sobre la fugacitat del temps, la mort, l'amor i els interrogants de l'existència. L'ordre del temps- 1980-1984 i Mar d'hivern (1986) premi Carles Riba al 1985. Ha guanyat 2 cops la flor natural als Jocs Florals de Barna (1983 i 1985. Llum de pluja (1987), La dona del navegant (1987) premi crítica Serra D'or, Poemes per un fris (1987), Cantata de Sant Just (1987), Edat roja (1990), Els motius del Llop (1993), Poemes (1994), Aiguaforts (1995), Estació de França (1999). La millor eina de la seva poesia és la capacitat de distanciar-se de si mateix. Al 2002 dedicà un breu poemari de 37 poemes curts a la seva filla Joana. El següent Calcul d'estructures (2005), Casa de Misericòrdia (2007) Misteriosament feliç (2008), No era lluny ni difícil (2010), Poesia amorosa (2010), Tots els poemes 1975-2010, Es perd el senyal (2012), Poemes d'amor (2013), Tots els poemes 1975-2012 antologia que va des de "Les restes d'aquell naufragi a Es perd el senyal. Des d'on tornar a estimar (2015) és el seu darrer poemari publicat.

S'han alçat veus dient que si s'hagués de trobar un hereu d'Espriu i de la bondadosa i intensa obra de Martí i Pol, fora sens dubte Joan Margarit.

Club de lectura de poesia

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Joan Margarit

Dilluns dia 18 de gener
a 2/4 de 7 de la tarda

Brindis

Més junts del que ningú no sabrà mai,
alcem les copes.

Veiem la nostra llum, cadascú als ulls de l'altre.

Un home i una dona, en un instant,
poden equivocar-se.

Però l'instant no tornarà mai més.

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Joan Margarit i Consarnau neix a Sanahüja (Segarra) l'onze de maig de 1938, fill de pare barceloní, arquitecte, i mare de l'Ametlla de Mar, mestre. Els pares es casaren al 1936 a Barcelona però la guerra civil els obligà a traslladar-se a Sanahuja, a casa de l'àvia paterna, lloc on va néixer.

Acabada la guerra, la família, benestant, canvià de domicili moltes vegades, al 1954 es traslladà a les illes Canàries, tot i que ell passà els cursos acadèmics d'arquitectura a Barcelona on residirà fins al 1961. A l'any següent, coneix Mariona Ribalta amb qui es casa i tindrà quatre fills, 3 noies i un noi.

Donat a conèixer com a poeta en castellà entre el 1963-65, Cantos de la coral de un hombre solo (1963), Domestico nació (1965), i després d'un llarg parèntesi de deu anys Crónica (1975), Predicción para un hombre bárbaro (1979), fins que traduí Estimada Marta de Miquel Martí i Pol. A partir del 1980, s'inicia la seva obra poètica en català.

La família viu a Sant Just Desvern des de 1975, on comparteix l'estudi d'arquitectura amb Carles Buxadé, amic i soci des del 1980. A partir de L'ombra de l'altre mar (1981) i Vell malentès (1981) premi crítica el mateix any, aprofundeix en les seves arrels personals. Cants d'Hekatonim de Tifundis (1982) premi Miquel de Palol (1981), El passat i la joia (1982) Raquel (1983) La fosca melangia de Robinson Crusoe (1983). Els seus poemes: de veu interior, reflexius, rics d'abstracció i símbols, poesia fidel als records i meditativa sobre la fugacitat del temps, la mort, l'amor i els interrogants de l'existència. L'ordre del temps- 1980-1984 i Mar d'hivern (1986) premi Carles Riba al 1985. Ha guanyat 2 cops la flor natural als Jocs Florals de Barna (1983 i 1985. Llum de pluja (1987), La dona del navegant (1987) premi crítica Serra D'or, Poemes per un fris (1987), Cantata de Sant Just (1987), Edat roja (1990), Els motius del Llop (1993), Poemes (1994), Aiguaforts (1995), Estació de França (1999). La millor eina de la seva poesia és la capacitat de distanciar-se de si mateix. Al 2002 dedicà un breu poemari de 37 poemes curts a la seva filla Joana. El següent Calcul d'estructures (2005), Casa de Misericòrdia (2007) Misteriosament feliç (2008), No era lluny ni difícil (2010), Poesia amorosa (2010), Tots els poemes 1975-2010, Es perd el senyal (2012), Poemes d'amor (2013), Tots els poemes 1975-2012 antologia que va des de "Les restes d'aquell naufragi a Es perd el senyal. Des d'on tornar a estimar (2015) és el seu darrer poemari publicat.

S'han alçat veus dient que si s'hagués de trobar un hereu d'Espriu i de la bondadosa i intensa obra de Martí i Pol, fora sens dubte Joan Margarit.

Club de lectura de poesia

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Joan Margarit

Dilluns dia 18 de gener
a 2/4 de 7 de la tarda

Brindis

Més junts del que ningú no sabrà mai,
alcem les copes.

Veiem la nostra llum, cadascú als ulls de
l'altre.

Un home i una dona, en un instant,
poden equivocar-se.

Però l'instant no tornarà mai més

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS